

Det fælles omdrejningspunkt i den koordinerede indsats skal og kan sammenfattes i tre overskrifter: Forebyggelse, konsekvens og ikke mindst ansvarlighed. En indsats mod voldskriminalitet, der ikke rummer væsentlig forebyggende elementer, er en kortsigtet og perspektivløs symptombehandling.

Vi skal med andre ord tage fat, inden nogen kommer ind på en kriminel løbebane. Og der bliver taget fat. Lad mig nævne det fireårige politiforlig, hvor et af de centrale mål netop er at forbedre og målrette den kriminalpræventive indsats.

Et konkret eksempel på denne indsats er den positive udvikling i København, hvor man bl.a. på Nørrebro og Vesterbro har konstateret et markant fald i antallet af sigtelser mod unge udlændinge under 18 år fra 1. halvår 1997 til 1. halvår 1998, en udvikling, der hænger nøje sammen med de målrettede tiltag fra politiets side i samarbejde med frivillige forældre- og fædregrupper og de sociale myndigheder.

Et fantastisk flot resultat: en halvering af antallet af anmeldelser på Nørrebro. Det er et resultat, der er til at tage og føle på, og jeg håber også, at ordføreren for forespørgerne konstaterer de positive resultater. Dem skal man ikke være ked af; dem skal man faktisk være ganske glad for.

Jeg vil også nævne, at vi i snart tre år har haft en særlig kriminalpræventiv pulje under Justitsministeriet, og derfra har vi støttet næsten 100 projekter rundt omkring i landet.

Tværfaglighed og det lokale element i det kriminalpræventive arbejde udgør også fundamentet for det ministerudvalg, som regeringen nedsatte i forlængelse af voldspakken i 1997. Udvalget består af socialministeren, undervisningsministeren og undertegnede. Samtidig har vi etableret et sekretariat, det såkaldte Voldsssekretariat, som løbende følger op på de mange initiativer i voldspakkerne fra 1994 og 1997.

En af de væsentligste opgaver er at styrke det kommunale SSP-samarbejde yderligere lokalt. En kortlægning har i øvrigt vist, at næsten alle kommuner nu har eller er ved at etablere SSP-samarbejde. Det er godt, og det skal styrkes.

Jeg nævner disse ting for at fremhæve, at en lokal forankring er vigtig for en effektiv kriminalpræventiv indsats, og eksemplerne vidner om, at der på lokalt plan er et stort engagement og en spirende lyst til at deltage aktivt i disse ting.

Jeg er glad for at konstatere, at stort set alle i dag, både i den kommunale sektor og heldigvis også i stigende omfang i den private sektor, interesserer sig for at lave kriminalpræventivt arbejde og forebygge kriminalitet. Det er en god udvikling, og det er jeg glad for. Det er en positiv udvikling, som regeringen fortsat vil gøre sit for at støtte op om.

En forebyggende indsats er som sagt et væsentligt led i kriminalitetsbekæmpelsen, herunder ikke mindst i bekæmpelsen af vold. Forebyggelse er det grundlæggende, men det forebyggende kan selvsagt ikke stå alene. Der er på visse områder også behov for at udvise den nødvendige konsekvens i reaktionen over for dem, der ikke vil følge samfundets normer for acceptabel adfærd. Man skal vide, at det ikke er ligegyldigt, hvad man gør, og navnlig, hvad man udsætter sine medmennesker for.

Dermed ikke sagt, at man så at sige kan straffe sig ud af problemerne ved at hæve straffesammene over en bred front.

Fra tid til anden oplever vi imidlertid tilfælde af særlig brutal og rå afstumpethed, der kræver, at også strafniveauet må tages op til overvejelse. Det er bl.a. baggrunden for, at regeringen har taget skridt til at skærpe straffen for bl.a. den groveste vold og ulovlig våbenbesiddelse, som blev vedtaget her i Folketinget inden sommerferien 1997.

En konsekvent reaktion og ikke kun en mærkbar, men også en hurtig reaktion fra samfundets side. Den præventive virkning af straffen er størst, når den iværksættes så kort tid som muligt, efter at forbrydelsen er begået. Desuden vil hurtigere retsforfølgning mindske risikoen for, at gerningsmanden begår ny kriminalitet, inden han mærker reaktionen på den tidligere kriminalitet.

Og sidst, men ikke mindst kan det virke stødende for retsfølelsen, at gerningsmanden kan ses i sit lokale miljø lige efter forbrydelsen, uden at der er reageret fra samfundets side.

Ud fra disse betragtninger har regeringen i voldspakken i 1994 og 1997 opstillet nogle målsætninger for politiets, domstolens og kriminalforsorgens sagsbehandlingstider i voldssager. Jeg vil som tidligere lovet inden udgangen af dette år, og det vil sige i den kommende uge, orientere Retsudvalget om status med hensyn til disse målsætninger.

Konsekvens i form af en hurtig reaktion gør sig også gældende over for de unge. Her er det særlig vigtigt, at politiet i tæt samarbejde med